రాధబాబు

మీసాల చివరలు కొనపండ్లతో నొక్కిపట్టి, సిరాలో ముంచిన కలం చేత్తో పట్టుకొని, పక్కనున్న కిటికీలోనుంచి యధాలాపంగా, చూస్తూ కూర్చున్నాను. ఇంతలో ధభేలు మని శబ్దం అయింది. గుండె గుభేలుమంది. భయం నా ముఖాన్ని అంతా కప్పివేసింది. కళ్లు తేలిపోయినవి. అంత భయం నాకు ఎందుకు కలిగిందో నేను చెప్పలేను.

నాకు ఎదురుగానే మా పెద్దబ్బాయి, శాస్త్రి కూర్చుని చదువుకొంటున్నాడు. వాడూ తెల్లపోయిచూచి "ఎవరో చేద బావిలో పడేసి వుంటారు" అన్నాడు.

ఎందుచేతనో ఆ మాట నాకు నిజమని తోచలేదు. తోచినట్లయితే నేను కుర్చీలోనుంచి ఎగిరిపడి లేవకపొయ్యే వాణ్నే. లేచి ఒక్కగంతులో దొడ్లో బావిదగ్గరకు పరు గెత్తాను. శాస్త్రీ నా వెనకాలే పరుగెత్తుకొనివస్తూ, "ఇంకెవరున్నారూ ఆ దయ్యం, పాపే పడేసివుంటుంది" అన్నాడు.

"వద్దేఅమ్మా, నీవు బావిదగ్గరకు పోబోకే" అని నెత్తిన నోరుపెట్టుకొని అరచినా అది వినక వీలైనప్పుడల్లా అది బావిదగ్గరకు పరుగెత్తుకెళ్లి, ఎవ్వరూ లేకుండాచూచి బావిలో చేదవేస్తుంది. దాన్ని పైకిలాగలేక వదిలేసి వూరుకొంటుంది.

ఇల్లా అనేకసార్లు జరిగింది. అందుకనే వాడు అల్లాగ అన్నాడు.

బావిదగ్గర పాపా లేదు. ఎవ్వరూ లేరు. తెల్లపోయి చూస్తూనేవున్నాము. ఇంతలోకే వీధిలోనుంచి పాప, వంట యింట్లోనుంచి మా ఆవిడా పరుగెత్తుకొచ్చారు, "ఏమిటి, ఏమిటి ?" అంటూ. ఎటొచ్చి మా చిన్నఅబ్బాయి రాధ బాబు కనుపించలేదు.

నేను బావిలోకి తొంగిచూద్దునుగదా ఆ చిన్నకుంక రాధబాబు నీళ్లలో ఉక్కిరిబిక్కిరై తేలుతున్నాడు. "ఓరి బాబూ, ఓరి నాయినా అంటూ కేక వేశాము అంతానూ."

ఒడ్డున కేక వేస్తూ అంతా ఎగురుతున్నామే గాని చటుక్కున లోపలికి దిగి వాడ్ని పైకిలాగాలని తోచలేదు. ఒక తాడు లోపలికి వెయ్యాలని తోచలేదు. ఏమీతోచలేదు. "చూస్తారేం, దిగండి" అని కేక వేసింది తల్లి. అప్పటికి నేను తెప్పరిల్లి వరలమీద కాలుపెట్టి దిగబోయాను. ఇంతలో రాధబాబు తేలి వరలు పట్టుకొని పైకి వస్తున్నాడు.

చిన్నసన్యాసి బిక్కముఖంతో గజగజ వణికి పోతు న్నాడు. "గట్టిగా పట్టుకో" "ఈ వరమీద కాలుపెట్టు" "జాగ్రత్త. జారుతుంది" అంటూ కేకలు పెట్టాము. నానాఅవస్థాపడి ఎట్లాగైతేనేం వాడు పైకి వచ్చాడు.

తల్లి వాణ్ని గబుక్కున దగ్గరకు లాక్కుని ఏమిట్రా నాయనా, ఎందుకు దిగావురా బావిలోకి! అంటూ తల తుడుస్తున్నది తన పమిటి చెంగుతో.

నాకు గుండెదడ తగ్గలేదు ఇంకా. "అసలు బావిలోకి ఎందుకు దిగాడో కనుక్కో?" అన్నాను పళ్లు బిగబట్టి.

"కనుక్కుందాం లెండి. వణికిపోతున్నాడు. ఇంతవరకు మనం అదృష్టవంతులము. పండగ పూట కూడాను! చూశారూ ఎంతగండం తప్పిందో!" అంటూ ఆవిడ కొడుకును గట్టిగా కౌగలించుకొంది. వీడు అప్పుడే తల్లిని గట్టిగా కావిలించుకొన్నాడు.

వీడు బావిలో ఎల్లాగ పడివుంటాడూ అన్న సందేహం మాలో ఎవ్వరికీ లేదు. వాడికి బావిలో దిగటం అంటే సరదా. దానికోసం వాడు చిన్న నాటకము ఆడుతాడు. నీటిపైన తేలేవస్తువ ఏదైనా ఒకటి ముందు బావిలోకి గిరాటేస్తాడు. ఏదో డబ్బా, పుల్లా అట్లాంటిది. అది చెయిజారి బావిలో పడ్డదన్నమాట. దాన్ని బొక్కెనతో తీయటానికి కాసేపు ప్రయత్నంచేస్తాడు. అది రాదు. ఆపైన ఇహ బావిలోకి దిగడం అవసరము అవుతుంది. అప్పుడు వాడు దిగి ఒకపుల్లతో దాన్ని దగ్గరకు లాక్కొని, చేత్తోఅందుకొని, ఆపళంగా పైకి వస్తాడు, ఈ మధ్య పాప అరుస్తునే ఉంటుంది, "దిగొద్దురా జారుతావేమోరా?" అని. వద్దు అంటూ వున్నపనిని నిర్భయముగా చేయడములో శౌర్య

సాహసాలు ప్రకటన అవుతయ్యని వాడికి తెలుసు. దాని తరువాత చీవాట్లు తగిలినాసరే. ఇల్లాగ ఒకసారిగాదు. అయిదారుసార్లు జరిగింది. ప్రతిసారీ చీవాట్లు వేస్తూనే వున్నాము అల్లాంటి పనిచేయకురా, జారిపడ్డావా ప్రమాదంరా అంటూ. ఈసారి కాలుజారి పడివుంటాడు. భగవంతుడి దయవల్ల ప్రమాదము లేకుండా బైటపడ్డాడు.

"ఈ గండము గడిచింది. కాని వాడికి గట్టిగా బుద్ధి చెప్పకపోతే యింకా ఎందుకన్నా పనికివస్తాడా? బావిలోకి దిగాలిసినపని ఏమివచ్చిందో కనుక్కో వాడిని." అని నేను గట్టిగా, కోపముగా అంటూ వాడ్ని కొట్టబోయాను.

"మీరు కొంచెము వుండండి. అసలు సంగతి కనుక్కోనీయండి" అంటూ ఆవిడ నాకు అడ్డమువచ్చి, "ఎందుకు దిగావురా? దేనికోసము దిగావురా నాయనా బావిలోకి, పిచ్చి బాబూ" అంటూ ఆవిడ ఆనందబాష్పాలు కార్చింది. వాడు మాట్లాడకుండా తల్లికి అతుక్కుపోయాడు.

ఇటువంటి విషయాల్లో పాప సాయములేనిదే సాధారణముగా వాడు ఏపనీ చెయ్యడు, అది బావిలో ఏదో పడేసి వీడిని దిగమని ప్రోత్సహిస్తుంది.

"ఈ అల్లరిలో నీవు వున్నావే పాపా? బావిలో ఏం పడేశావు! దయ్యమా చెప్పు?" అని కేకలేశాను. "నేనేమీ యెరగను.నాన్నా అసలు నేను ఇక్కడ లేను, అక్కడున్నాను. దభీమని ప్రమోతవిని పరుగెత్తుకొచ్చాను. నేనే

మెరుగుదు నేం ? అంతా నామీద పెడతారు.'' అంటూ బిక్కముఖం పెట్టింది. బావిలోకి తొంగిచూస్తే, తేలుతూ వున్న వస్తువ ఏదీ అక్కడ కనుపించలేదు.

వాళ్లమ్మ యింకా వాడికి వళ్లు తుడుస్తునేవుంది, ''నా తండ్రి. నా తండ్రి యెంతగండం తప్పిందిరా ? పండగపూట కూడాను ! ఎంత అదృష్టవంతులమురా ఇవ్వాళా'' అంటూ.

ఇంతకూ వాడు బావిలోకి ఎందుకు దిగాలిసొచ్చిందో తెలియలేదు. అప్పటికి నాకు కోంచెము దడతగ్గింది. మళ్లీ యిల్లాంటిపని ఎప్పటికి చెయ్యవద్దని, వాడికి గట్టిగా బుద్ధి చెప్పాలని అనుకొన్నాను. అందుకని ఒక సన్నని బెత్తము ఒకటి తీసుకొని వాడిదగ్గరకొచ్చి ''ఏం రా అసలు నీవు బావిలోకి ఎందుకు దిగాలిసి వచ్చిందో చెప్పు ? అన్నాను బాగా ఉరిమిచూస్తూ, బెత్తం విసురుగా ఆడిస్తూ కూడాను.

''కొట్టకండి పండగపూట'' అన్నది వాళ్ళమ్మ. కొట్టక ముద్దెట్టుకోమంటావా కొడుకునూ, ఇల్లాంటి పనిచేసి నందుకూ ? వాడిని వళ్ళుచీరేస్తాను. నీవు తప్పుకో. అని పైకి అంటూ మరేంచెయ్యను. ఊరికే కోప్పడతాను. నీవు అడ్డంరావద్దు అని అర్థంవచ్చేలాగున ఆమెకు కంటితో సంజ్ఞచేశాను. ఆవిడ తప్పుకు వెళ్ళిపోయింది. ''తన్నండి వెధవను ఎప్పుడూ ఇల్లాంటిపని చెయ్యకుండా'' అని అంటూ.

రాధబాబు నిస్సహాయుడు అయిపోయినాడు, పాప కూడా ఎదురు తిరిగింది. వాడు ఎప్పుడూ దిగుతూనే ఉంటాడు నాన్నా, పడతావురా అని నేను గోలపెట్టి ఏడ్చినా వినడు నాన్నా అని వాడి స్వభావాన్ని గురించి సాక్ష్యం చెప్పింది.

నేను బెత్తము బాగా పైకెత్తి "ఏంరా బావిలో ఎందుకు దిగావో చెప్పు, చెప్పుతావా కొట్టనా?" అని అడిగాను.

బాగా ఏడ్పుముఖం పెట్టి నేను దిగలేదు నాన్నా అన్నాడు. తల్లికూడా దగ్గర లేకపోవడము మూలాన ఆసరా ఎవ్వరూ లేరని తెలుసుకొని ఫెడేలుమని ఒకపెద్ద అబద్ధం ఆడేశాడు. అందుకని "ఎందుకురా అబద్ధము ఆడుతావ్రా? దిగకపోతే బావిలోకి ఎల్లాగ వెళ్లావ్రా?" అని అడిగాను.

"అబద్ధాలు కాదు నాన్నా, నేను దిగలేదు." అన్నాడు మళ్ళా.

"మరేమిటి?"

ఆ ప్రశ్నమీద రాధబాబు నిజంసంగతి చెప్పుతానని ఈ విధముగా చెప్పాడు.

"అదికాదు నాన్నా. బొక్కెనతో నీళ్లు తోడుతున్నాను. అసలు నేను బొక్కెన సగానికి నీళ్లు తీద్దామని అనుకొన్నాను. కాని ఏమైందిఅంటే అది గబుక్కున మునిగి నిండిపోయింది. చాలా బరువు నాన్నా అది. నేను లాగలేక పోయినాను" అని అక్కడ ఆగాడు.

"ఊఁ, లాగలేకపోతే? చెప్పు ఏమైందో" అన్నాను నేను కోపంగా, రాధబాబు బా అని ఏడ్చి ఏడుస్తూనే అన్నాడు. "అప్పుడే బాగా వంగి ఇట్లా లాగుతున్నాను నాన్నా. ఆప ళంగా కాలుజారి తలక్రిందుగా పడిపోయాను నాన్నా."

మళ్ళీ పెద్దగా బావురుమన్నాడు.

వంగి తీసుకుంటుకు పడిపోతారా? అని నాకు సందేహము కలిగింది. గోడ అవతలవుండి, ఇదంతా వింటూన్న తల్లి తలుపు తోసుకొనివచ్చి పిల్లవాడ్ని కావిలించుకొని మా నాన్నే, తలక్రిందుగా పడ్డావురా నాన్నా? ఎంతగండం తప్పిందో! అంటూ వాడి వళ్ళంతా నిమిరి ముద్దెట్టుకొంది.

ఆటకోరుతనంగా బావిలో దిగి జారిపడటం కాదది. కాలుజారి పడ్డాడు. వాడితప్పు అందులో ఏమీలేదు. వాడ్ని యింకా కోప్పడటం అన్యాయం అని నాకు తోచింది. వాళ్లమ్మ కూడా అల్లాగే అనుకొన్నది.

"అయితే దెబ్బతగల్లేదురా?" అని అడిగాను నేను. అంతతల్లక్రిందుగా పడితే తలకాయ వరలకు కొట్టుకో వలసింది.

దీనికి వాడేమీ సమాధానము చెప్పక ఊరుకొన్నాడు. "ఎందుకు తగులుతుందండీ? నిటారున పడిపోయాడు" అని ఆమె సమాధానము చెప్పింది.

"అంతే అయియుంటుంది నాన్నా" అన్నది పాప.

అయితే మటుకు అసలు బొక్కెన బావిలోవేసి లాగా లిసినంత అవసరము వాడికేం కలిగింది? నీళ్లు కావాలంటే యింట్లోలేవు కనకనా? అందుకని ఇటువంటి పిచ్చి పనులు ఎప్పుడూ చెయ్యవుగదా అంటూ కొట్టబోయాను.

వాడు మళ్ళీ బావురుమని ఏడ్చాడు. పాపం వాడితప్పు ఏముందండీ. కాలుజారి ఒరిగిపడిపోతేనూ? అయినదానికీ కానిదానికీ కూడా దండిస్తే ఎల్లాగ? పండగపూట పసి వాడ్ని అన్యాయముగా కొట్టేవారే. అంటూ వాడిని తల్లి దగ్గరకు తీసుకొని ఓదార్చింది.

నాకుమటుకు వాడిన అన్యాయముగా కోప్పడ్డానన్న విచారము కలుగలేదు. అసలు నీళ్ళు తోడటానికి ప్రయత్నముచేయడము ఒకతప్పు. రెండోది చేద అంత బరువేస్తే, దాన్ని బావిలోకి వదిలేయాలె. అంతేగాని దానితోకూడా లోపలికి వెళ్లడములో వాడికేదో కొంటెతనము ఉన్నట్లే నాకు అనుమానము.

వాడు తల్లిని కౌగలించుకొని ఇంకా ఏడుస్తూ ఉంటే నాకు మళ్లా జాలివేసింది. పండగపూట కోప్పడ్డానే అని.

పెద్ద దయ్యంలాంటి బొక్కెన కొనుక్కొని వచ్చారు. నేనే లాగలేకపోతున్నాను. వాడికేం సాధ్యమౌతుంది. క్రిందికి గుంజేసింది కామాలు ఆ బొక్కెన? లేదులే నాన్నా ఇవ్వాళరోజు అటువంటిది! ఏంజేస్తాం? ఇకరారా నాన్నా వెడదాము అంటున్నది తల్లి.

నేనూ వెళ్ళబోతున్నాను. ఇటు చూద్దునుగదా. అసలు ఆబొక్కెన బావిపైనే ఉంది బండచాటున.

వాడు బొక్కెన లాగలేకపోయి పడితే, అదిబైటే, ఎందుకు ఉంటుందీ? వాడు బ్రహ్మాండమైన అబద్ధం ఆడి అందరినీ నమ్మించాడు. వాళ్లు ఎవ్వరూ బొక్కెన బైట ఉన్నసంగతి చూడలేదు. తల్లి అంటున్నది, "నాన్నా ఎప్పుడూ బావిదగ్గరకు వచ్చి ఇల్లాంటి పనులు చేయకేం" అని. నేను 'ఏంజేశానే? బావిలో దిగానా ఏమన్నానా? కాలుజారి ఇట్లా ఢాం అని పడిపోయానే.' అంటున్నాడు వాడు. ఈ మాటలు వింటూంటే పాపం ఆతల్లికి కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతరం అవుతున్నది.

చిన్నవాడైనా అబద్ధాలు ఆడటం బాగా నేర్చినట్లుంది. ఎక్కడా జంకూకొంకూ కనపడటంలేదు. నిజంచెప్పేస్తు న్నట్లే మాట్లాడుతున్నాడు ఏడ్పుముఖము పెట్టి. నాకు వళ్ళు మండిపోయింది ఈ దొంగతనంచూచి.

చివరకు నేనన్నాను. "అయితే రాధబాబూ బొక్కెన లాగబోయి పడ్డావుకదా, బొక్కెన ఏమైందిరా?" అని. "బావిలో పడ్డది" అని ఠపీమని జబాబు చెప్పాడు తడుము కోకుండా. "మునిగిపోయిందా, తేలిందా?" అని అడిగాను నేను. వాడు తెల్లపోయి నా వంకచూచి, "ఎక్కడన్నా తేలుతుందా ఏమిటి?" అన్నాడు.

"అయితే, ఇదేమిటిరా? బావిలో ఉండాలిసిన బొక్కెన పైన ఎందుకు ఉందీ? చెప్పవేంరా?" అని అడిగాను కళ్లు ఉరిమిచూస్తూ.

అంతా తెల్లపోయినారు, వాడూ తెల్లపోయినాడు. వాడు ఇందాకటినుండీ అల్లుకొచ్చిన కథ అంతా టఫీన ఎగిరి పోయింది. వత్తిగాలి పోగుచేసి కథ అల్లాడు. అంతా నమ్మాము కూడాను. వాడు చెప్పినదంతా పచ్చి అబద్ధాలు అని అందరికీ తెలిసింది. ఒక్కసారి అంతా నవ్వారు ఫక్కున.

రాధబాబు ముఖం మరీ తెల్లబడ్డది. కథ అడ్డంగా తిరి గిందని వాడికీ తెలిసిందికాబోలు బిత్తరపోయినాడు.

"కొడతారని భయపడి అబద్ధం ఆడాడు లెండి." అంటూ తల్లి వాడిని సమర్థించింది. బొక్కెనకూడా బావి లోకి గిరాటువేసినట్లు, అయితే, వాడు ఆడినఅబద్ధం అభేద్యం అయ్యేది. ఆ బొక్కెన కాస్తా బైట ఉండబట్టి అంతా బట్ట బయలు అయి వాడు అబద్ధం ఆడుతున్నాడని తెలిసింది.

నాకుమటుకు చెడ్డకోపంగా ఉంది. వీడు ఇంత అబద్ధం ఆడాడే అని. ఒక వేపబెత్తము తీసుకొని "వళ్లుచీరేస్తాను. ఎందుకు ఇంత అబద్ధంఆడావు?" అన్నాను నేను కోపంగా.

"నేను అబద్ధం ఆడలేదు నాన్నా" అని వాడు మళ్లీ అన్నాడు.

"అబద్ధం ఆడటంలేదు? ఓరి కొంటెసన్యాసి, ఇంకా బొక్కెన బరువై లాగలేకే పడ్డానూ అంటావూ? ఇంకా

అల్లాగే అంటావా ?'' అని గర్జించినా, వాడు భయపడక 'అవును నాన్నా' అన్నాడు. నిజానికి కట్టుబడ్డవాడిలాగ చూస్తూ.

ఇంత గట్టిగా రెట్టిస్తున్నాడు. వీడిని ఏంజేసినా పాపం లేదు, అనుకొన్నాను.

అయితే బొక్కెన బావిలో ఉండాల్సింది బైటకెల్లాగు వచ్చిందిరా ? అని అడిగాను.

''ఏమో ఎట్లాగొచ్చిందో'' అన్నాడు. ఏమంటాడు అంతకంటే. వాడనటం బొక్కెనకు కాళ్లొచ్చి అదంతట అదే బైటికొచ్చిందని.

ఇదివరలో మాయింట్లో గాజుగ్లాసులూ, చిమ్నీలూ వాటంతటఅవే పగులుతుండేవి. సిరాబుడ్లు బల్లమీద వాటంతటఅవే వలికిపోతుండేవి. సిరా అంతా పుస్తకాల మీద పడ్డతరువాత ఆబుడ్లు మళ్లీ వాటంతటఅవే లేచి స్వస్థానములో ఉంటూఉండేవి.

మంచినీళ్లలోకి బొగ్గులు వాటంతటఅవే వచ్చి పడి తేలుతూ ఉండేవి. ఇటువంటి గారడీలు చెయ్యటం మా వాడికి బాగా తెలుసు. అల్లాగే బొక్కెన కూడా దానంతటఅదే బావిలోనుంచి ఎగిరి బైటకొచ్చి కూర్చున్నది అన్నమాట ?

ఇటువంటి అబద్ధాలు ఆడినందుకు సరియైన శిక్ష విధించక పోతే వీడు ఎందుకూ పనికిరాకుండాపోతాడు. అంటూ ఆ వేపపుడకతో ఒక్కటి వేశాను.

వాడు బిక్కముఖముతో నన్ను చూచి ఏడ్చాడు, తల్లి వాడిని తనచాటుకు తీసికొని లోపలకు తీసుకుపోయింది.

నేనింకా అక్కడే నుంచున్నాను. వాడు ఇంతకూ నిజం ఒప్పుకోలేదు. ఆపళంగా వాడ్ని వదిలేస్తే ఏమైనట్టు? ఇంకా రెండు తగిలిస్తేగాని నిజం ఒప్పుకోడు. తగిలిన రెండు దెబ్బలూ ఏమంత గట్టివీకావు.

పసితనంలో ఏదో అబద్ధం ఆడాడులే అని సరిపెట్టుకొని ఊరుకుంటే, వాడు యింకా అబద్ధాలు ఆడటం నేర్చుకొంటాడు. వాడిచేత నిజంచెప్పించి, అబద్ధం ఆడితే లాభం లేదనీ, నిజం దాగదనీ, వాడు తెలుసుకొనేటట్టు చెయ్యాలి.

అదీగాక తాను చెప్పినదంతా వట్టి అబద్ధం అని బైట పడ్డా ఇంకా దబాయిస్తున్నాడు. నీవు చెప్పిందే నిజమైతే బొక్కెన బైట ఎల్లాఉందిరా? అని అడిగితే. 'ఏమో ఎట్లా ఉందో' అనటం దబాయింపుగాక మరేమిటి?

చేసినతప్పును కప్పిపుచ్చటానికి ఒక అబద్ధం ఆడటం! దానికిపోటీ ఇంకో అబద్ధం! ఆ రెండూ కూడా నిలబడలేక పోతే డబాయింపు! ఇల్లాంటి ప్రవర్తన అలవాటైతే ఇంకేమన్నా ఉందా?

అని నేను ఇల్లాగ చాలసేపు ఆలోచించుకొని ఏమైనా కానీ, వీడిచేత ఇవ్వాళ నిజంచెప్పించాలె. సత్యాన్ని వాడి నోటితోనే పలికించాలె. బెదిరించిచూస్తాను. నిజం ఒప్పుకొన్నాడా సరేసరి, బెదిరింపులకు లొంగకపోతే ఇంకా రెండు గట్టిదెబ్బలు వెయ్యటానికికూడా సందేహించకూడదు. తండ్రి అయినవాడు చెయ్యాలిసిన విధి ఇది. అని నిశ్చయించుకొని ఇంట్లోకి వెళ్ళాను.

నా నిశ్చయం నా నడకలోకి నా ముఖంలోకి నా చూపుల్లోకి పాకింది. రాధబాబుకు కొత్త చొక్కా తొడుగుతున్న తల్లే నన్నుచూచి బిత్తరపోయింది. కోపాన్ని కక్కుతున్న నా కళ్లనూ, బిగబట్టిన పళ్లనూ చూచి రాధబాబు గజగజ వణికిపోయాడు.

నేను వాడిదగ్గిరకెళ్లి అన్నాను "ఒరేయ్! నీవు అబద్ధం ఆడావు. నీవు అబద్ధాలు ఆడావని వీళ్ళందరికీ తెలుసు!" అని మా ఆవిడవంక తిరిగి ఏమే వీడు అబద్ధం ఆడుతున్నాడంటావా? లేదంటావా? అని అడిగాను మండిపోతూ.

"ఆఁ అబద్ధంకాక నిజం చెప్పాడని ఎవరంటున్నారు? పసివాడు కాబట్టి క్షమించి ఇంతటితో పోనీయమంటున్నాను" అన్నది.

"అబద్ధం ఆడానని ఒప్పుకోమను వాడిని. ఒప్పుకొని ఇంక ఎప్పుడూ అబద్ధం అనేది నోట రానీయనూ అంటే క్షమించి ఊరుకొంటాను. లేదో ఇవ్వాళ వాడి వళ్లు

పగిలిందే'' అంటూ మా ఆవిడను రెక్కపుచ్చుకొని వాడి దగ్గరనుంచి అవతలకు లాగేసి బెత్తం పైకెత్తాను.

పిల్లవాడ్ని బాగుచేసి మంచిమార్గానికి త్రిప్పి సత్ పథంలో పెట్టాలన్న ఆవేశమే నాకు తాత్కాలికంగా కోపాన్ని తెచ్చి పెట్టింది. కొట్టటానికి సిద్ధం అయినాను.

నేను బెత్తం పైకెత్తేసరికి పాప కెవ్వున కేకపెట్టి ఏడ్చింది, హడలిపోయి నా ఉగ్రంజూచి, అడ్డం రావటానికి సాహసించలేక మా ఆవిడ కూడా దిగులుముఖంతో కొడుకు వంక చూసింది.

ఇక రాధబాబు సంగతి చెప్పనక్కరలేదు. నోట మాట రాలేదు. నిశ్చేష్టుడైపోయి, కళ్ళ నీళ్ళు కారుస్తూ నించున్నాడు.

నేను ఎత్తిన బెత్తం ఎత్తినట్లేఉంచి, ''ఏంరా అబద్ధం ఆడావా?'' అని ఒక పెద్దరంకె పెట్టాను. వాడు వణికి పోతూ అవునన్నట్లు తలఊపాడు.

బావిలో దిగాలని దిగావు కదూ?

అవును.

దేనికోసం దిగావు?

ఊరికేనే.

సరదాకా?

ఆ.

ఇంకెప్పుడూ అల్లాగ దిగవుకదా?

దిగను.

ఇంకెప్పుడూ అబద్ధాలు ఆడవుకద?

ఆడను.

ఇంకోమారు అబద్ధంఆడావంటె, కొట్టేస్తాను. తెలిసిందా?

ఆ.

నిజం ఒప్పుకొన్నాడు. ఇహ వాడిని ఒదిలేయాలను కొన్నాను. ఆ సమయానే తల్లివచ్చి కొడుకుని రెండుచేతుల్లోకి తీసుకొని, ఇహ వెళ్ళండి నిజం చెప్పాడుగా. ఇహ ఎప్పటికీ అబద్ధంకూడా చెప్పడు. అంటూ వాడిని వంట ఇంట్లోకి లాక్కెళ్ళింది.

పాప వచ్చి నేను గోడకు ఆనించిపెట్టిన బెత్తాన్ని తీసుకొని ముక్కలుముక్కలుచేసి పారేసింది. "నిజంచెప్పబట్టి సరిపోయింది, లేకపోతే నాన్న ఆ కోపంలో పాపం వాడ్ని బాదేసిఉండురు." అంటున్నాడు శాస్త్రి వాళ్ళమ్మతో.

నాకు చాలాసంతోషం కలిగింది చెయ్యి చేసుకోకుండానే వాడిచేత నిజం ఒప్పించగలిగినందుకు. వాడిని పండగపూట ఏడిపించానే అని జాలికూడా వేసింది. ఇంతకూ ఏంజేసినా వాడి బాగుకోరే గదా చేసింది అని నాకు నేనే సమాధానము చెప్పుకొన్నాను.

"నిజం ఒప్పుకొన్నాడు. అదే సంతోషం" అనుకొంటూ దొడ్లోకి వెళ్ళాను. మా ఇంటిప్రక్క ఆవిడ అక్కడ బావి దగ్గర దేనికోసమో అటు ఇటూ చూస్తున్నది. కాసేపు నేను అక్కడే నుంచున్నాను, జామచెట్టువంక చూస్తూ. ఆవిడ బావికి నాలుగుప్రక్కలా దేనికోసమో వెతికింది. కన పడలేదు కామాలు. అయోమయంగా చూస్తూ, లోపలి కెళ్ళి వంటయింటి గుమ్మంలోనుంచుని అడుగుతున్నది మా ఆవిడను "ఏమమ్మా కాంతమ్మ ఒదినే చేద కనపడదేం?" అని.

"బావిదగ్గర నే ఉందమ్మా చేదా", అన్నది మా ఆవిడ, "అది మీా బొక్కేనమ్మా. మా బొక్కేన ఒకటి ఉండాలె. ఇందాకా తెచ్చి ఒక బిందెడు నీళ్ళు తోడుకెళ్ళి మళ్ళీ ఇంకోబిందెకు ఎల్లాగూరావాలె గదా అని ఇక్కడేపెట్టి వెళ్ళాను. అంతా మీా దానిమో స్తరే ఉంటుందిలే, ఒక వేళ అదే మీాది అనుకొని ఇంట్లో పెట్టావేమో అని అడుగు తున్నాను" అన్నది ఆవిడ.

ఈ మాటలు నా చెవినిబడ్డాయి. వళ్లు ఝల్లుమంది. వీపుపైన ఛెళ్లున కొట్టినట్లు అయింది.

ఇంతలో మా ఆవిడ వంటయింట్లోనుంచి ఒక్కగంతులో దొడ్లోకి వచ్చి, నా వంక చురచురా చూస్తూ అడిగింది.

విన్నారా?

ఏమిటి. అన్నాను నేను ఏమీా ఎరగనట్టు.

ఏమిటా? వదినగారు చేద ఇక్కడ వదిలేసి పోయింది. రాధబాబు దాన్నే బావిలో పడేసి ఉంటాడు.

"అంతే అయిఉంటుంది" అన్నాను నేను చమత్కారంగా. ఎంత నిర్లక్ష్యంగా అన్నారండీ? రాతి గుండె మీది. నేను మొట్టమొదటినుండీ మొత్తుకుంటూనే ఉన్నా వాడి నేమీ అనకండి అని, నిజం ఒప్పిస్తా నిజం ఒప్పిస్తా నంటూ, అంతెత్తు లేస్తిరి. నోరెత్తితే నామీద ఎక్కడ విరుచుకు పడతారో అని నోరు నొక్కుకొని ఊరుకొన్నాను. చెప్పించారు! నిజం! అని ఈసడిస్తూ కళ్ళ నీళ్లు తుడుచుకొంది.

"ఏం జేశానూ?" అన్నాను నేను క్రుంగిపోతూ.

"ఏంజేశారా? ఏమీ ఎరగని అమాయకపు చిన్న సన్యాసికి అబద్ధంఆడడం నేర్పారు." అని మరోసారి కళ్లు ఒత్తుకొని వెళ్ళిపోయింది.

క్రుంగిపోయి, నీరసంగా, దిగులుగా పశ్చాత్తాపముతో నిలబడిపోయినాను.

★